

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 57.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366736112/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

have Ulykke nok med sig selv, baade som Subject og Object, naar man vaager og naar man drømmer, see, det er allerede to Væsner og to Tilværelser; blev man nu ovenikøbet malet, saa blev man jo tre – jeg haaber De ikke misforstaer min Mening, og holder mig for en Fantast eller Sværmer – jeg skjøtter kun ikke om at males mener jeg.»

«De er allerede saa godt som malet – sagde den fremmede Yngling, som imidlertid havde betragtet Arnold nøie og tegnet fort – Grundridset har jeg og Meer behøver jeg ikke, jeg er Dem meget forbunden, min Herre, Farvel!»

Med disse Ord var han ude af Døren, og inden Arnold fik kastet nogle Klæder paa sig, for at indhente ham, var han ganske forsvundet og ingensteds at opspørge. Det var atter en besynderlig Casus – tænkte Arnold – det vil jeg dog ogsaa tilføie i mit Eventyr.

Neppes havde han begyndt at skrive, førend hans Huusvert kom ind til ham, og var imod Sædvane saa høflig og ærbødig, at han nepps syntes at vide, med hvad Ærestitel han skulde benevne sin Tagkammergjæst, som han baade kaldte Excellence og Høihed.

«Plaget Fanden Dem? Herr Vert – spurgte Arnold forundret – har De maaskee drømt inat, at jeg var en forvandet Prinds, og venter, at jeg idag skal krybe ud af Skindet og faae Prindsessen og det halve Rige? det er fortidlig, Herr Vert, saavidt er jeg ikke kommet i mit Eventyr.»

«Deres Høihed er saa naadig at spøge – svarede Verten og boiede sig – De veed maaskee ikke endnu den store Lykke, der nylig er vøderfaaret Dem, og at De er Fyrstens naturlige Søn.»

«Hvis saa er, saa er det vel ikke skeet saa nylig – svarede Arnold og løe – saa maa jeg formodentlig have været det fra min Fødsel.»

«Uden al Tvivl, deres Høihed! men det har Ingen viøst førend idag – svarede den ydnyge Vert – og jeg skammer mig som en Hund over, at jeg ikke har kunnet see det strax paa deres fyrstelige Blik og majestætiske Aasyn, samt deres hele kongelig-keiserlige Anstand og Væsen, og indrømmet Dem den bedste Sal i Huset, istedet for dette lumpne Tagkammer.»

«Derover skal De ingen Skrupier gjøre Dem, Herr Vert – svarede Arnold – dersom jeg ogsaa var en keiserlig Bastard, var Æren ikke saa stor endda, og min Høihed kunde gjerne rummes paa deres Tagkammer; maa jeg ellers spørge hvor den dumme Snak kommer fra?»

«Tag mig det ikke unaadigt op, deres Høihed! men det er den ree-

ne Sandhed; hele Byen veed det allerede. Og saa jeg Dem ikke selv igaar paa Fyrstens Livhengst, som Ingen ellers rider uden han selv – og livo kunde saa fortrølig hilse og tale med vor tilkommende Fyrstinde, Fyrstens kjædelige Broderdatter, den skjønn Prindsesse Goldini, uden en Prinds af Blodet?»

»De tager Feil, Hert Vert, reed jeg paa Noget igaar, saa var det nok paa en Kjøp, og talde jeg med Nogen, saa var det vist med en Stokkeknep eller en Sphinx, eller i det allerhøieste med en Grøvinde.»

»Deres Hoihed er nu altid saa spogefuld – sagde Verten – jeg mærker nok, De vil være her incognito; men De har blot at befale, og jeg staaer ganske til deres underdanigste Tjeneste, baade med Huus og Hjem, Ære og Gods, Liv og Blod, Kone og Børn og Alt hvad Dem kjært er.» Derpaa gik Verten baglænds ud af Døren og faldt af lutter Underdanighed ned af alle Trapperne.

Kommer nu Raden til de Andre, at være gale? – tænkte Arnold – eller skulde der virkelig være Noget om? Man har dog hørt saa galt før, og jeg har altid høvt en Ahnelse om, at der engang maatte blive noget Stort af mig; men paa den Maade havde jeg rigtig nok ikke troet det. Bedre var det dog, om jeg var noget dygtigt selv, end om jeg nu kom til at gjælde for noget Glimrende i Verden. – Jeg troer, jeg løber min Vej fra denne uægte Ære – en naturlig Prinds – hvad Stort kommer der ud af? – ak! kunde jeg kun finde den skjønn Cordula igjen, slog jeg gjerne en Streg over Storheden og tog tiltakke for evig med Lyksaligheden. Ak, var hun dog kun virkelig til! det gaaer mig som Pygmalion nu, jeg har forelsket mig til Døden i et Værk af min egen Opfindelse; men der er ikke mere slige medlidende Guder til, som gjøre mig det døde Billede levende for min Kjærligheds Skyld. Og om det nu ogsaa skedte, vilde jeg da troe det? vilde jeg da ikke ogsaa holde det for en Drøm og for en Virkning af min egen ophedsede Indbildningskraft? – Nei, med os Forstaadsmennesker er der Intet at udrette; kunde vi ogsaa fare levende til Himmels som Elias, vi vilde troe, det var en Drøm og Indbildning, og kunde dog aldrig blive salige i vor Vantro.

Nu bankede det paa Døren; en Ubekjendt traadte ind, rakte Arnold et Brev og gik. Han aabnede Brevet og læste: »Flye, Arnold, flye strax! om en Time er det forsildigt.»

Hvilken Advarsel – tænkte han forundret – Hvo forfølger mig og Hvo advarer mig? det er mig Altsammen lige begribeligt; men